

CAPÍTOL 1

Primer dia en el meu nou lloc de treball

Aquell vespre de finals de maig, el sol escampava els seus rajos alegrement i inundava de colors el clar cel de Pescolàndia. Però jo a penes me'n vaig adonar. El meu cap bullia, agitat i sacsejat per pensaments molt menys bucòlics i molt més pragmàtics. En un cert sentit, era lògic que estigués així: era el meu primer dia de feina.

Havia començat a notar una lleugera tremolor de cames tan bon punt vaig traspasar l'entrada principal del campus de la Universitat de Tapioca, a la qual m'anava a incorporar. A mesura que recorria aquell insigne recinte i passava per davant dels imponents edificis que el componien, sentia que la lleu tremolor s'accentuava més i més, i, pitjor encara, amenaçava de propagar-se a altres zones del meu cos. A aquest pas, arribaria al despatx del senyor Rigot, el rector de la Universitat, convertit en un flam! Em vaig aturar uns instants a prendre aire i vaig intentar convèncer-me que no hi havia raons objectives per estar tan nerviós. Al cap i a la fi, ja feia un parell de setmanes que havia signat el meu

contracte. Fins i tot m'havien pagat una petita bestreta a compte dels meus serveis. I, a més, m'apassionava el càrrec que exerciria: d'ara endavant seria ni més ni menys que el company i cronista oficial de l'incomparable Bredford Bannings.

Pescolàndia, la Universitat de Tapioca, el rector Rigot, Bredford Bannings... Un moment, un moment, un moment. Crec que m'estic deixant emportar per l'entusiasme i estic anomenant massa coses que potser no coneixeu. Sabeu tots de què estic parlant? O hi ha entre vosaltres algú a qui totes aquestes paraules no li sonen de res? Mmmm... Bé, farem una cosa: intentaré actuar com el narrador seriós i sistemàtic que se suposa que he de ser, començaré pel principi i faré unes ràpides presentacions. Us sembla bé? Sí? Bé, doncs... som-hi!

Suposo que la manera més correcta de començar és presentar-me, de manera que... Hola! Em dic Oz, la meva gran passió és la lectura, i visc a Pescolàndia, una illa tan petita i tan apartada de terra ferma que mai no surt en els mapes, on el cel és d'un color blau profund i el mar juga dia i nit amb la sorra de la platja. Al centre de Pescolàndia, al punt més alt del tossal més alt de tota l'illa, hi ha la meva casa, Tibuti Manor, una gran mansió que un dia vaig córrer el risc de perdre a causa de certs «compromisos econòmics», que

no explicaré per no avorrir-vos i que em van portar, en última instància, a conèixer el més intrèpid aventurer de tots els temps, el gran Bredford Bannings.

En Bredford és alt, prim, de brillants cabells negres que dibuixen sobre el seu front una franja que li cau sobre els ulls. Treballa a la Universitat de Tapioca com a «solucionador de problemes». Potser alguns de vosaltres, en llegir això, us preguntareu què és un solucionador de problemes. La veritat és que entenc la vostra estranyesa. De fet, jo mateix desconeixia l'existència d'una professió anomenada «solucionador de problemes» fins que vaig conèixer en Bredford. Però us puc assegurar que això és, precisament, el que fa. I ho fa molt bé! Veureu: quan algú té un problema que no és capaç de resoldre, visita en Bredford, l'hi explica i, en poc de temps, en Bredford hi troba la solució. Tant li fa el tipus de problema que sigui, ell sempre acaba per resoldre'l.

Ja feia temps que en Bredford buscava un company, algú que l'acompanyés en els seus viatges i els documentés adequadament... i aquí vaig entrar en joc jo! Gràcies al meu enorme amor per la literatura, la Universitat de Tapioca em va oferir un contracte com a narrador de les aventures d'en Bredford Bannings. Sóc conscient que es tracta d'una feina que molts en-

vejarien: la meva comesa seria acompanyar en Bredford en totes les seves aventures per relatar-les, després, en forma de novel·la que, en el futur, pugui ser publicada. Sembla divertit, oi?

Bé, doncs en aquell moment, de camí a l'oficina del rector Rigot, jo no em sentia gens content. Estava fet un sac de nervis! No estava segur d'estar a l'altura del meu nou lloc de treball. Tot i que que era un lector voraç i apassionat, la veritat era que encara no havia escrit res. Seria capaç de plasmar en paraules les apassionants aventures que en Bredford corria, els intricats enigmes que desxifrava, les desafidores endevinalles a què s'enfrontava setmana sí, setmana també? Estaria preparat per assumir tan gran responsabilitat? Aquestes preguntes rebotaven dins del meu cap i l'inundaven d'incertesa.

De manera que, com ja he dit al principi, em vaig forçar a mi mateix a aturar-me, aspirar profundament i intentar contemplar la situació de la manera més racional possible per contenir, així, el meu nerviosisme. Amb aquest últim impuls, vaig entrar a l'edifici del rectorat, el més gran del campus, vaig recórrer el luxós passadís que conduïa a les oficines, vaig localitzar el despatx del rector i vaig trucar a la porta.

—Endavant! —vaig sentir dir a l'altre costat.

I, afanyant-me perquè els nervis no em deixessin paralitzat just allà, amb el pom de la porta a la mà, vaig entrar.

Allà hi havia el senyor Rigot, el rector de la Universitat de Tapioca, un home alt i molt prim, que sempre vesteix amb toga i birret. Aquella vegada no era una excepció. El que sí era rar era la forma com el vaig trobar. Habitualment, el senyor Rigot és un home seriós, tranquil i reflexiu, i aquell dia semblava estar fins i tot més nerviós que jo mateix! Anava d'un costat a l'altre del despatx, remenant els armaris i les prestatgeries.

—Vaja! El meu benvolgut Oz! —va dir sorprès, com si no esperés la meva visita, però sense deixar de remenar—. Quina alegria veure't! On hauré posat el meu birret?

—Crec que... —vaig apuntar jo—, crec que el porta posat.

El senyor Rigot es va posar les mans al cap per comprovar que, efectivament, el birret era on jo li indicava.

—Ah, sí! Quin cap el meu! —va dir, i després va continuar remenant una altra cosa diferent—. Escolta, Oz, no m'agradaria sonar groller, però avui tenim un enorme rebombori muntat per aquí, amb l'organització dels actes de clausura, i no dispo de gaire temps. Has vingut per dir-me alguna cosa important?

Efectivament, el rector semblava haver oblidat la nostra reunió.

—No, bé... —vaig dir jo—. En realitat, vostè i jo teníem una cita per...

—Una cita? —em va interrompre—. Tu i jo? Avui? Impossible! Completament impossible! Hi ha d'haver un error, sens dubte. On és la meva agenda?

Vaig assenyalar la taula, on reposava l'agenda, a sota d'una allau de llibres, papers i revistes.

—Oh, doncs tens raó —va dir el senyor Rigot en obrir l'agenda per la pàgina corresponent al dia d'avui i llegir la llista de cites anotades—. Ets aquí: «Oz». I aquest ets tu, no hi ha dubte. I de què se suposava que havíem de parlar?

—Avui és el meu primer dia de feina —vaig explicar—. Vostè em va dir que volia parlar amb mi per explicar-me el funcionament de la Universitat i les responsabilitats del meu lloc.

—Tot això? —El rector va semblar empal·lidir en sentir allò—. I ha de ser avui, precisament? D'aquí a quinze minuts m'esperen al gimnàs per a l'entrega de premis de les competicions esportives, i després he d'anar volant a l'Ajuntament de Vilapesqui, on...

Uns copets a la porta van interrompre l'atropellat soliloqui del senyor Rigot.

—Qui hi ha? —va dir.

—Perdonin que els interrompi, però anava pel pas-sadís quan m’ha semblat sentir unes veus conegudes i no he pogut evitar entrar a saludar.

Qui parlava mentre obria la porta del despatx no era un altre que el meu gran amic, l’incomparable Bredford Bannings.

—Bredford! —vaig exclamar molt content.

—Amic Oz —va exclamar ell al seu torn, correspon-ent a la meua salutació—. Benvingut a la Universitat.

La cara del rector Rigot també s’havia il·luminat en veure entrar el nouvingut.

—Home, Bannings! —va dir, apuntant un somriu-re—. M’alegro de veure’l. Miri, potser vostè podrà ajudar-nos per solucionar aquest petit embolic que, sense voler, tenim.

—Embolic? —va preguntar en Bredford.

—Pel que sembla, havia quedat amb l'Oz per explicar-li el funcionament de la Universitat i les responsabilitats del seu nou lloc de treball, però em resulta impossible atendre'l adequadament, perquè m'esperen a l'entrega de premis de les competicions esportives, i després he de...

—No cal que digui res més! —el va interrompre en Bredford—. Jo m'encarrego d'explicar al nostre amic Oz tot allò concernent a la seva nova ocupació i a les intricades tortuositats de la Universitat. Pot anar tranquil a l'entrega de premis.

—De veritat? —Una brillantor esperançada va aparèixer als ulls del rector.

—Per descomptat, pot confiar en mi. Jo faré de guia... —I, després, mirant-me, va afegir—: Bé, si l'Oz hi està d'acord.

—Com vol que no hi estigui? —vaig contestar—. Serà un plaer per a mi ser guiat per vostè.

En dir allò, en Bredford va semblar adonar-se d'alguna cosa.

—Per cert, amic meu —va dir—, ja no som dos desconeguts. Ens van presentar fa quasi dos mesos, i d'ara endavant treballarem braç a braç. Potser serà el moment d'abandonar les formalitats i deixar de parlar-nos de vostè. Hi estem d'acord?

Em va semblar una proposta encertada.

—No m'ho havia plantejat fins ara —vaig admetre—. Suposo que, quan vam ser presentats, vaig començar a parlar-li de vostè en senyal de respecte. Com quan et dirigeixes a un professor o a una persona més gran que tu. Parlant de vostè demostres a l'altra persona que valoreu la seva experiència o el seu saber. Però és cert; si hem de passar tant temps junts, potser no cal tant de formalisme.

—Llavors? Comencem a tutejar-nos?

—Com vulgui, amic meu —vaig dir, entusiasmat.

Vaig adonar-me del meu error i em vaig afanyar a corregir—. Vull dir... com vulguis.

—Ho veieu, que bé que us porteu? Així m'agrada!
—va intervenir el senyor Rigot, visiblement entusiasmat. I dirigint-se a en Bredford, va afegir—: Llavors, puc confiar que ensenyarà al nostre nou company tot el que li fa falta saber, Bannings?

—Doni-ho per fet. Vostè vagi tranquil a la seva cerimònia d'entrega de premis, que jo m'encarrego de desvelar al nostre benvolgut Oz tots els amagatalls de la Universitat de Tapioca.

—Uf! —va sospirar, alleujat, el rector—. Doncs no sap el pes que em treu de sobre. Aquesta setmana està sent un autèntic caos: els premis, l'exposició, l'estrena mundial de la pel·lícula...

—Senyor Rigot —el va interrompre la veu aguda de la senyoreta Penufa, la secretària del rector. La veu arribava a nosaltres a través d'un comunicador electrònic situat sobre la taula del rector, entre llibres i papers—. El cotxe que ha sol·licitat l'està esperant a la porta de l'edifici.

—Vinc de seguida! —va exclamar, fregant el nivell del crit, mentre continuava remenant armaris i prestatgeries—. Quan trobi el meu birret. On hauré deixat aquest condemnat birret?

—Ehem —vaig dir jo, assenyalant el seu cap—. Crec que el porta posat. Encara.

El rector va alçar les mans per comprovar que la peça reposava en el lloc indicat. Després de fer-ho, va semblar calmar-se una mica, però la tranquil·litat va durar a penes una fracció de segon. Just fins que va mirar el rellotge.

—Que tard que és! —va dir, dirigint-se cap a la porta—. Bredford, confio plenament en vostè. Sé que no em defraudarà.

—No es preocupi, senyor Rigot. Cuidaré de l'Oz com...

Abans que en Bredford pogués acabar la frase, el rector ja havia sortit del despatx com una exhalació i havia tancat la porta amb una sonora portada.